

Bestemmelse ind, nemlig den, at Jærnbanepersonalet skal have Anholdelsesret. Jeg er ikke blind for, at denne Ret er betydelig begrænset; men ved selve Anholdelsen er der ingen Begrænsning. De kunne anholde en Mand, hvem det saa er og hvor lille en Forseelse det end er, han har gjort sig skyldig i, naar det blot er en Forseelse, som gaar ind under de paagældende Paragraffer. Men hvor længe Anholdelsen skal vare, er afhængigt af forskellige Omstændigheder, som nærmere ere udviklede i § 13. Det hedder der, at Jærnbanepersonalet eller den vedkommende Jærnbanebetjent skal afgive et Skøn over, hvorvidt Forseelsen kan medføre mere end Bødestraf, og hvis den ikke kan det, kan vedkommende blive løsladt, naar han har Penge til at betale den af vedkommende Banebetjent dikterede Bøde; men har han ikke det, kan han ikke blive fri, medmindre han kan godtgøre, hvem han er. Men hvor vanskeligt vil dette ikke i mange Tilfælde være for vedkommende rejsende, naar han befinder sig paa et fremmed Sted? Jeg kunde bedre forstaa det, hvis man i Loven havde sagt, at man vilde tro Manden, naar han sagde: Jeg er den og den; men at han skal godtgøre, hvem han er, forekommer mig at være alt for strengt, ligesom det ogsaa er for strengt, at man vil fordre, at enhver rejsende skal have Penge i Lommen til at kunne betale en Bøde paa indtil 200 Kr., som kan blive dikteret ham. Uagtet jeg godt kunde sympatisere med Tanken om, at de idømte Bøder skulle tilfalde Jærnbanepersonalets Sygelasjer — det er jo en meget human Tante — er dog ogsaa jeg bange for, at der skal blive en alt for stor Tver hos Jærnbanepersonalet efter at diktere Bøder. Jeg skal i øvrigt ikke fordybe mig videre i Lovforslaget, da der er kommet saa betydelige Indvendinger frem, at Forslaget forhaabentlig vil blive gjort til Genstand for et grundigt Gennemsyn i det eventuelle Udvalg.

Slot: Det foreliggende Lovforslag gaar jo ud paa at indføre ved Lov, hvad der til Dels allerede gælder, og som er indført ad administrativ Vej. At der bliver indført Bestemmelser og faste Regler til Sikring af Driften og Tjenesten, er noget, som vist alle ville finde rigtig, og det er egentlig heller ikke om selve Lovens Indhold jeg vil tage Ordet. Jeg lægger egentlig ikke saa megen Vægt paa, om der staar lidt mere eller mindre i Loven eller i de Bestemmelser, som ere indførte ad administrativ Vej. Hvad jeg derimod lægger den allerstørste Vægt paa, er Udførelsen af disse

Bestemmelser i Praksis. De allerfleste vide vistnok, at hvis de nugældende administrative Bestemmelser paa Jærnbanestationerne skulde benyttes og udføres i alle deres Enkeltheder, vilde det blive til en saadan Gene for Befolkningen, at det næsten vilde være umuligt at have med Stationerne at gøre. Det er noget, som alle have erfaret, der praktisk have haft med Stationer at gøre. Men jeg antager heller ikke, at det er Meningen med denne Lov, at den skal tjene til andet og mere end at sikre Driften og Tjenesten, men at der ved Siden deraf skal staa et Skøn aabent for vedkommende Stationsforvalter eller Funktionærer. Hvis man nemlig vilde gaa strengere til Værks ved Udførelsen af disse Bestemmelser, vilde det blive i aller højeste Grad generende for Færdselen, og det er dog vist ikke Meningen. Meningen er sikkert den, at der skal vises en vis Konduite fra Funktionærernes Side, saaledes at de kunne tage visse praktiske Hensyn over for Publikum, som de komme i Forbindelse med, for ikke at lægge Folk yderligere Hindringer i Vejen, end Tjenestens Sikkerhed ligefrem kræver. Naar jeg har taget Ordet om dette Punkt, hvorom vel for Resten baade Ministeren og Jærnbaneautoriteterne vide, at det spiller en stor Rolle i det praktiske Liv, er det, fordi jeg i min Egn har haft et saadant lille praktisk Tilfælde for Øje. Vi have der en Station, hvortil der fra den anden Side fører en Afgangsvvej over Skinnerne, og det er tilfældigvis den Vej, ad hvilken den allerstørste Del af Trafikken føres til Stationen. Det har nu i 30 Aar været Skik der, at Passagererne, naar de ikke kunne komme ind paa Stationen, fordi der for Eksempel finder en Togkrydsning Sted, kunne, efter at Toget er løbet ind til Stationen, gaa ad en Sti langs med Sporet, saaledes at de, selv om Færdselsvejen er lukket, dog alligevel kunne komme med Toget. Det hænder jo ikke sjældent, at Togene holde et Kvarter eller saa paa Krydsningsstationen, og hvis de rejsende altsaa ikke maatte benytte den nævnte Sti, vare de nødte til at indfinde sig et Kvarter eller en halv Time tidligere, da de saa skulde gaa igennem Ledet. Ikke desmindre har Trafikchefen paa denne Plads sat et Skilt op i Fjor om, at Afgang er forbudt i Fremtiden, og det er blevet meget stærkt overholdt. I Vinter er der kommet yderligere Bestemmelser, vel sagtens af selve Stationsforstanderen, om at gennemføre denne Bestemmelse, saaledes at Folk nu næsten hver eneste Dag, naar de skulle med Toget, maa betale Bøder for at komme med. De fleste tage til den nærmeste